
Polityka germanizacyjna w zaborze niemieckim (do 1871 r. pruskim)

Polityka germanizacyjna w zaborze niemieckim (do 1871 r. pruskim)

Kanclerz Otto von Bismarck po zjednoczeniu Niemiec zdecydował się na zlikwidowanie autonomii, jaką wcześniej w Prusach posiadali Polacy. Zlikwidowano Księstwo Poznańskie, a w jego miejsce stworzono prowincję Posen (Poznańską). Kanclerz Bismarck wprowadził na ziemiach polskich politykę kulturkampfu, mającą na celu między innymi ograniczenie roli Kościoła Katolickiego. Miało temu służyć wprowadzenie lekcji religii w języku niemieckim oraz aresztowanie biskupa Mieczysława Ledóchowskiego.

Germanizacyjna polityka kulturkampfu przejawiała się też w likwidacji lekcji języka polskiego w szkołach. Kolejnym krokiem było zlikwidowanie polskich nazw ulic i miast. Przeprowadzono także tzw. rugi pruskie, czyli wypędzenie ok. 30 tysięcy chłopów pochodzących z zaboru rosyjskiego. W 1886 roku powstała ustawa kolonizacyjna powołująca do życia Komisję Kolonizacyjną. Miała ona wykupywać ziemię od Polaków i osiedlać na niej Niemców. Polityka germanizacyjna polegała także na utrudnianiu zakładania przez Polaków nowych osad i budowania domów. Duże znaczenie w procesie germanizacji miała działalność Hakaty, czyli towarzystwa krzewiącego kulturę niemiecką na ziemiach wschodnich. Podobną rolę odgrywało Towarzystwo Marchii Wschodniej z siedzibą w Poznaniu.